

[Finansministeren.]

for en Forsørger i København uden Børn ved en ansat Indkomst af 5 000 Kr. og for en Ikke-Forsørger sammesteds ved en ansat Indkomst af 3 050 Kr., medens de tilsvarende Indkomstgrænser efter dette Forslag vil ligge ved henholdsvis 5 850 Kr. og 3 300 Kr.

Udtrykt i Procent af den ordinære Indkomstskat til Staten vil Tillægsindkomstskatten udgøre fra ca. 4 pCt. for de laveste Indtægtsgrupper Vedkommende (for Forsørgeres Vedkommende dog noget lavere) til knap 10 pCt. for de højeste, og Forslaget betegner derfor navnlig for de lavere og mellemste Indtægtsgrupper en væsentlig Mildnelse af Beskatningen sammenlignet med det tidligere Forslag.

Medens det tidligere Forslag indeholdt en Bestemmelse om, at den foreslaaede Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten til Staten ikke skulde kunne bringes til Fradrag ved de efterfølgende Ansættelser til Indkomstskat til Stat og Kommune, er det nu, jfr. Forslagets § 3, Stk. 2, og § 8, foreslaaet, at Statsskattelovens almindelige Regler kommer til Anvendelse paa Tillægsskatten baade efter Afsnit I og Afsnit II, hvilket vil sige, at disse Skatter kan fradrages paa almindelig Maade. Derimod skal Forhøjelse af den overordentlige Indkomstskat af Aktieselskaber naturligvis lige saa lidt som den overordentlige Indkomstskat selv kunne bringes til Fradrag ved de fremtidige Ansættelser.

For Tillægsindkomstskatten af Personer er det endvidere, jfr. Forslagets § 3, Stk. 1, foreslaaet, at 75 pCt.s Reglen i Udskrivningslovens § 2 skal være gældende, og den foreslaaede Tillægsbeskatning forhøjer altsaa ikke den hidtil gældende Overgrænse for den samlede direkte Beskatning.

Samtlige de foreslaaede Skatter forfalder ifølge Forslaget under eet, for Persontillægsskattens Vedkommende den 1. Oktober 1948 med Betalingsfrist til den 3. November s. A. Skatten andrager et i Forhold til det samlede Skattetilsvær saa relativt lille Beløb, at der ikke synes Grund til at dele Opkrævningen i flere Rater, hvilket vilde medføre større Besvær og Omkostninger for Opkrævningsmyndighederne, og for Skatteyderne en direkte Ulejlighed, der næppe kan anses at ville blive opvejet af en tilsvarende Betalingslettelse.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om*

Forhøjelse og Forlængelse af forskellige Forbrugsafgifter.

Som det vil fremgaa af Bemærkningerne, er det foreslaaet at lade den forhøjede Spiritus- og Restaurationsafgift samt Afgiften af Konsum-Is, der udløber med denne Maanedes Udgang, have Gyldighed Finansåret ud.

Det er endvidere foreslaaet at forhøje Afgiften paa Guld- og Sølvvarer samt Ure m. v. fra 10 pCt. til 15 pCt., men samtidig er det foreslaaet at fritage Ure til en Detailpris af 50 Kr. og derunder for Afgift.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til Tingets hurtige og velvillige Behandling.

Ministeren for Byggeri og Boligvæsen (Kjærbøl): Jeg skal herved tillade mig for det høje Folketing at forelægge *Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov Nr. 54 af 23. Marts 1937 om Leje, saaledes som denne senere er ændret.*

Siden Krigens Udbrud i 1939 har der været fastsat væsentlige Begrænsninger i Adgangen til at foretage Opsigelser og gennemføre Lejeforhøjelser. Disse Regler vedrører dog alene Lejemaal i det saakaldte „ældre Byggeri“, det vil sige i Boliger eller Lokaler, der var eller havde været udlejet den 1. September 1939.

Da denne Lovgivning blev indført, kunde man ikke forudse, at Huslejestoppet vilde komme til at gælde i et meget langt Aaremaal. Man har tværtimod altid regnet med, at Huslejestoppet var af rent midlertidig Karakter, og den ekstraordinære Lejelovgivning er hvert eneste Aar kun blevet fornyet for 1 Aar frem i Tiden.

Ved de aarligt tilbagevendende Forlængelseslove er Reglerne efterhaanden undergaaet visse Ændringer. Disse har dog alle været af mindre væsentlig Karakter og har kun taget Sigte paa at imødekomme de Krav om Ændringer, som efter de praktiske Erfaringer om Lovens Virkemaade var nødvendige.

Ved min Tiltræden som Minister for Byggeri og Boligvæsen fandt jeg imidlertid, at det burde overvejes, om ikke Tiden var inde til at foretage en dybtgaaende Revision af den ekstraordinære Lejelovgivning, og i Januar Maaned anmodede jeg derfor Huslejudvalget af 1946 om at overveje og eventuelt fremkomme med Indstilling om Forslag til Lovbestemmelse angaaende følgende Spørgsmaal:

1. Ændring og eventuelt Ophævelse af Bestemmelsen i Lejelovens § 34, Stk. 2, hvorefter en Lejer ikke kan anlægge Sag